

2011: SAMEN STERK

Het gehele team De Keerzijde wenst u een gelukkig, gezond en succesvol nieuw jaar. Een jaar waar er, zeker binnen de zorg, weer veel uitdagingen op uw en ons pad zullen komen. Een jaar waarin wij in ieder geval over de brabantse grenzen heen gaan en actief samenwerking opzoeken daar waar mogelijk en daar waar wij inspiratie ontmoeten.

Een voorbeeld hiervan is de TV reportage, in samenwerking met Maartenshof, Zorggroep Groningen en het Project van Harnas naar Zomerjurk, op zondag 6 februari aanstaande. Tevens zal De Keerzijde de komende jaren onderdeel uitmaken van het Evidence Based Practiceprogramma van de Erasmus MC Zorgacademie.

In deze nieuwsbrief voor u een beeldend overzicht van onze activiteiten, een verslag over het Jaarcongres Zorgmarkt wat een bijzondere dag was voor ons als team en als laatste een prachtig verhaal dat wij u niet willen onthouden. Dit verhaal zegt alles en houdt onze focus scherp.

Een hartelijke groet namens het team van De Keerzijde,
Lieke du Bois

ZET IN UW AGENDA!

**De Keerzijde op TV.
Zondag 6 februari 9.45
RTL 7
Moderne Zorg TV**

**De Keerzijde i.s.m.
Zorggroep Groningen en
Project van
Harnas naar Zomerjurk.**

De Keerzijde op Maartenshof, Zorggroep Groningen

November 2010

Kennismakingsdagen + interne training De Boshoeve, Rijsbergen, een impressie

Zorgonderneming 2010?

Op donderdag 2 december was het dan zover. Tijdens het jaarcongres van Zorgmarkt in Burgers Zoo, Arnhem, werd 's middags bekend gemaakt wie zich zorgonderneming van 2010 mocht noemen. Een spannende dag voor De Keerzijde.

Uit verschillende windrichtingen glibberden medewerkers van De Keerzijde door de sneeuw naar Arnhem waar het congres om 9.30 uur zou beginnen. De fileberichten op de radio volgden elkaar in rap tempo op: maar liefst 965 km file in de ochtendspits! Gelukkig had iedereen er last van zodat de organisatoren van het congres al snel besloten een half uur later te beginnen. Dat kwam goed uit.

Baten van de zorg

'Baten van de zorg', zo luidde het thema. Door Wim de Bie, Creemers en Creemers, Flip de Kam, Edwin van der Meer, Jan Anne Roukema en Jeroen van Breda Vriesman werd dit thema van verschillende kanten belicht. Stuk voor stuk boeiende voordrachten die op vakkundige wijze door dagvoorzitter Inge Diepman aan elkaar werden gepraat. José Rijkers en Elly du Bois, beiden van De Keerzijde, hadden 's ochtends nog wel eerst een kort intermezzo. Ze moesten 'nog even' langs (en dat met die sneeuw!) bij radio Gelderland waar José een interview had. Dit duurde een half uur. Een leuke ervaring met een enthousiaste interviewster. Het concept van De Keerzijde ging duidelijk recht haar hart in. Een mooie PR-actie voor grotere naamsbekendheid in deze regio.

Ondertussen werden er op het congres de promotiefilmpjes van de drie genomineerden vertoond en mochten ze nogmaals één voor één vertellen waarom ze vonden dat zij juist Zorgonderneming 2010 moesten worden.

Winnaar

's Middags waren er verschillende sessies in kleine groepjes. In één daarvan werden de drie genomineerden in een 'lagerhuis-concept' wederom aan de tand gevoeld. En om half zes was het dan zover. Bloedspannend! Als Zorgonderneming 2010 werd gekozen voor de KinderThuisZorg. Een teleurstelling voor de medewerkers van De Keerzijde? Ja, ach...Het zou leuk geweest zijn als.... Maar, zoals de jury het verwoordde: "Genomineerd zijn betekent wat ons betreft dat je bij de besten hoort dit jaar en natuurlijk kan er maar één winnen, maar dat neemt niet weg dat wij voor alle drie grote bewondering hebben!" En zo is het maar net! Een hele prestatie voor een bedrijf als De Keerzijde om zo ver te komen! Daarna was er tijdens een gezellige barbecue weer ruimschoots gelegenheid te netwerken. Er was veel belangstelling voor De Keerzijde, getuige al die geïnteresseerden die op ons af kwamen. Wie weet, wat daar nog allemaal uit voortkomt.

Tot slot

Het was een bijzonder inspirerende dag. Een dag waarop De Keerzijde zich goed heeft kunnen neerzetten als bedrijf. Een dag waarvan iedereen bruisend van de energie weer huiswaarts keerde. Ook een dag waarop duidelijk werd dat het concept van De Keerzijde grote kans van slagen heeft, gezien de vele positieve reacties die het team in ontvangst mocht nemen. Maar vooral ook een dag waarop wij voelden dat er voor De Keerzijde een toekomst is waaraan een ieder zijn aandeel kan leveren en waar collegialiteit hoog in het vaandel staat. Want dat straalde er wel af. De sfeer was opperbest. Het team van De Keerzijde bestaat stuk voor stuk uit geweldige 'zorgkanjers'. We gaan er voor in 2011! We zijn ervan overtuigd dat het een geweldig jaar zal worden waarin De Keerzijde goed van zich zal laten horen. De zorg kan niet meer om ons heen!

Redactie: Elly du Bois. Comm. & PR De Keerzijde

De brief in het nachtkastje

Een verhaal van Marinus van den Berg

In een Engels ziekenhuis stierf onlangs een oude vrouw op de geriatrie afdeling. Toen de zuster die haar in de laatste levensfase had verzorgd, het kastje naast het bed opruimde, vond ze daarin geen voorwerpen van enige waarde. Maar wel lag er een vel papier in dat de oude vrouw met moeizaam gevormde lettertjes had volgeschreven. Er stond:

“Wat zie je zuster? Wat zie je? Een kribbige oude vrouw, niet meer bij de tijd. Een beetje onzeker, met starende ogen. Een oude vrouw, die met haar eten knoeit en die geen antwoord geeft als je met een hard stemmetje tegen haar zegt “Ik wou dat je het nou maar eens probeerde.” Een oude vrouw die schijnbaar niets merkt van de dingen die jij doet. Die steeds weer iets kwijt is, een kous of een schoen. Die zonder tegenstribbelen laat doen wat jij wilt. Die met was-sen en eten de lange dagen laat vullen. Denk je dat? Zie je dat?

Doe dan je ogen eens open, zuster. Je kijkt niet eens naar me. Ik zal je zeggen wie ik ben, als ik hier zo zit. Als ik plas op jouw bevel en eet, wanneer jij het wilt.

Ik ben een jong meisje van tien, met een vader en een moeder, met broers en zusters die van elkaar houden.

Een bruid van twintig ben ik en mijn hart springt op als ik denk aan de belofte die ik deed.

Vijfentwintig ben ik, en ik heb zelf kinderen die me nodig hebben om een veilig, gelukkig huis te bouwen.

Een vrouw van dertig ben ik en de kleintjes worden snel groot, verbonden door banden die zullen blijven.

Veertig ben ik. Mijn zoontjes zijn volwassen geworden en uitgevlogen. Maar mijn man is bij me om te zorgen dat ik niet treur.

Vijftig ben ik - en weer spelen er kinderen op mijn schoot.

Dan komen de donkere dagen. Mijn man is dood. Ik kijk naar de toekomst en ik huiver van angst. Want mijn kinderen hebben nu zelf een gezin. Ik denk aan de jaren van liefde die ik kende.

Nu ben ik een oude vrouw.

De tijd is wreed. Het is een grap van de tijd, ouderen er als dwazen te laten uitzien.

Mijn lichaam is vervallen, gratie en kracht zijn verdwenen.

En er zit nu een steen op de plaats waar ik ooit een hart had.

Maar... binnen in dat oude karkas woont toch nog dat jonge meisje.

Soms klopt mijn oude hart wat sneller.

Ik herinner me de vreugde en de pijn.

Ik heb weer lief. Ik leef mijn leven opnieuw.

Ik denk aan de jaren die voorbij zijn, te snel vervlogen, en ik accepteer de harde waarheid dat niets kan duren.

Doe je ogen open, zuster, en kijk.

Niet naar die kribbige oude vrouw.

Kijk eens goed, zuster.

Kijk eens naar... mij.”